

Hamvazószerda II.

*Egy régi saját versem átírva,
s Pilinszky után szabadon
Sz. B.-nek*

Termőföld fekete
Szántás fekete
Kutyák futnak
Végig rajta
Mintázzák
Talpuk fekete
Hajam egy ideje
Szemed szürke
Szürke füst
Hamu
Marék por
Aranypor
A lámpafény
Ránk esik
Rád és rám

Húsz évet
Vártalak
S most megint
Ki tudja
Hányszor negyven
Napot kell még
Annyit ahány
Fodra van a felhőnek

Az égen ahány barázda
Egy hold földön
Vagy amennyi szippantás
A cigaretta amit miattad nem szívtam el
bujdosol, mint fojtott pincetűzvész

Tervezés

Kértem őket, ne adják el a telket
Aztán megtudtam, hogy ez csak amolyan
Sopánkodás, mert ellopták a műhelyből
A hegesztőgépet, a kazán réztetejét
És ez fáj, én megértem

A cseresznyefa miatt vették
Apám és az ő apja
Biciklivel mentek ki a határba
Ők ketten, más ebbe nem szólhatott bele
És akkor apám (ez kicsit róla is szól),
Akiről a nagyi mesélte, hogy mielőtt elment
A katonaságba és már kijárt szórakozni, hogy
Nem vett egyszer kenyeret, amire megkérték,
Nagyon bánta és sírt (én sosem láttam még)
Azt mondják, mikor összetörtem magam, s
Senki sem tudta, mi lesz, akkor is

És akkor ő:

A fa miatt
Három hatalmas ága volt
Széltében ölelte a gazdátlan földet

De ezek a kurva szujok nem tisztelnek semmit,
Nekik semmi sem szent
Azóta otthon lépcső és korlát,
Felvisz a padlásra

Oda fogok kiköltözni, én ezt tudom,
Pedig még hús se vagyok,
Még három év és befejezem az alapszakot,
Már tudni fogom, mikor művészet az építészet
És hogy kell házat tervezni, amiben az élet jó
De ott egy téglát nem fogok mozdítani,
Színekkal fogom építeni újra a tereket
Szobákat, kamrákat, a műhelyeket,
Azokat pont fehérre, mind a kettőt
Függöny se lesz, napfénynél fogok
Mindennap dolgozni
Télen is

Lesz egy fekete macskám is, a Behemót
(ennyit az állatokról)

Az sem érdekel, hogy a két házra egy kályha jut
S ez a kettő nem köthető össze
Nem baj, majd kétnaponta fürdök
És az erdőbe járok ki fáért,
Lehet-e ennél szebbet kívánni?
Házat az erdő szélén
Hátul gyümölcsfákkal
Veteményessel
És hús nagy diófával a kerítés mentén
Meg fogok tanulni a földdel bánni,
Bennem ez tartja a lelket
Képzletben türkizre festett konyha
És ibolyaszín nappali
Ami meg már végképp élvezkedés, néha elképzelem
Ahogy egy kora nyári reggelen elkezdem a hálószoza
Falát a Vénusz születésével beborítani

Közben rohadok meg a Telepen
Olyan falak között amiket nem fürdet a fény
És kényszerből lakok akikkel lakok, egymást
Megtúrva, ők pazarolják az idejüket én meg figyelem
Három év az örökkévalóság
Úgy teszek mintha nem lenne választásom,

Vagy mintha nem merném vállalni a következményét
Valami befejezetlennék
A három év az haladék
Sejtem mire, persze, de biztosra nem állíthatom

Ennyi idősen anyám már a cseresznyefán ült
A zöld nadrágban, amiben most én
Pedig tíz centivel magasabb vagyok
Három év, hát én addigra elfogyok
Az optimizmusom is, nem lesz majd kinek udvarolni
Vagy remény nem lesz (na jó, ez túlzás)

Mert tudom, hogy a telekhez én egyedül gyenge vagyok
Jövönél biztosabbak a vasbeton alapok
A homokban, a falak, bármikor újra lehet őket festeni
Ha gyengén és kicsikén, akkor úgy
Társ nélkül